

SPORT IN BEELD

meenen meer dat met de actieve sportlui dikwerf reclame gemaakt wordt voor ondernemingen. De huldiging van den wielrenkampioen Jac. van Egmond op diverse wielbanen gaat er den schijn van krijgen, dat men deze herhaalde huldiging niet meer in de eerste plaats doet om den verdienstelijken Olympischen kampioen inderdaad te huldigen, maar meer om de baan, die wedstrijden organiseert, een attractief nummer op haar programma te geven.

In dit verband leek ons ook de huldiging van de Olympische kampioenen op de Indische tentoonstelling niet geheel vrij van reclame.

Geheel iets anders is, dat het Nederlandsch Olympisch Comité voornemens is de Olympische kampioenen aan een officieelen maaltijd te huldigen. Ons bedunkens kan daartegen geen bezwaar bestaan, te meer, omdat daar aan de ploeg in haar geheel — want ook Zus Braun zal dan present zijn — de hulde kan worden gebracht door hen die de ploeg hebben uitgezonden en onder wier vlag zij haar prestaties geleverd heeft in Los Angeles. Dat daar de Prins der Nederlanden en de burgemeester van Amsterdam tegenwoordig zullen zijn, lijkt ons voortreffelijk gezien, ook uit propagandistisch oogpunt.

Toen wij dit onderwerp onlangs bespraken met verschillende sportmensen, beoefenaren van diverse takken van sport, maakte er iemand de opmerking, dat men toch niet alle uiterlijkheid bij huldigingen moest nalaten, omdat sommige takken van sport nog steeds propaganda noodig hebben. Wat zou bijvoorbeeld de voetbalsport zijn als er geen mensen meer kwamen? Andere takken van sport, zooals cricket en krachtsport — wij noemen juist deze twee, die door een geheel ander soort mensen worden beoefend — hebben hun publiek niet zoo zeer noodig. Ook atletiek heeft het jarenlang zonder den aanhang van mensen gedaan, maar tennis gaat hoe langer hoe meer behooren tot een van de takken van sport, die de entourage behoeft van een enthousiast en meelevend publiek.

Dat intellectueelen jaloersch zouden zijn op de sportroem en sporteer en sporthulde van sportmensen, och, dat gelooven wij niet. Het komt ons voor, dat intellectueelen daar wel boven staan. Misschien dat kunstenaars, en dan waarschijnlijk kunstenaars van niet al te hoge plank, eerder die jaloerie kunnen koesteren ten opzichte van de sportlui. Maar een kunstenaar, die in zichzelf gelukkig is met zijn kunst, zal het ook heusch niet iemand euvel duiden, dat men meer aandacht schenkt aan Van Egmond dan aan een grooten acteur of aan een bekwaamen violist.

De meest touchante huldiging, die ik ooit heb meegemaakt was die van Jaap Eden, toen hij uit Hammar in Noorwegen terugkwam, waar hij triomfen op de schaats had behaald. Het was op het station te Haarlem, waar hij arriveerde en de zegetocht, die toen door de stad werd gehouden, heeft toen op mij wel een zeer grootschen indruk gemaakt. Ik herinner mij nog als culminatiepunt een bekenden sportpropagandist uit die jaren, een groot sportman, die zijn gouden horloge nam en dat als prijs de lucht in slingerde boven de menigte, zoodat het opgevangen werd, naar wij hopen, door de handen van een jongen, die niet telkens gouden horloges kon ontvangen. En toen wij vroegen: „Waarom doe je dat?“ zeide hij: „Ik moet toch iets hebben als uitlaatklep?“

Ongetwijfeld zitten aan al deze dingen twee kanten: de overdreven kant, maar ook de aardige kant. Men kan den aardigen kant het laatste staaltje stellig niet ontzeggen. Maar wij moeten toch als goede sportlui toch de gevaren van een te veel aan sporteer, sportroem en sporthulde voor oogen houden. Het oog der critiek moet waakzaam blijven en oplettend en al gunnen wij iedereen van harte zijn huldiging, toch mogen wij het vraagstuk bekijken, juist omdat er mogelijk jaloerschen zijn buiten de sportwereld, die uit één en ander argumenten smeden om ons naderhand weer te bestrijden.

Het staat vast, dat in het algemeen vrouwen enthousiaster en spontaner zijn dan mannen. De vrouw, eenmaal warmlopend voor iets, beheerscht zich minder dan de man. Wie wel eens het slachtoffer is geweest van een huldiging na afloop van een sportprestatie, kan er van mee praten. Mannen mogen zich dan vergeten door het in de lucht slingeren van hun gouden horloges, vrouwen slingeren met niet-materieele dingen van nog veel meer waarde. De vrouw kan met haar blik beloonen en bestraffen. Wie scheidsrechter geweest is, weet dat. Herinneren oud-voetballers zich niet meer „de dikke dame van Quick?“ Dat moet zeker 25 jaar geleden zijn. Wij meenen, dat zij scheidsrechter Groothoff nog eens te lijf heeft gewild, omdat hij een vermeend buitenspelgeval niet had opgemerkt. Vrouwen zijn dan furieus en heftig.

Maar vrouwen zijn ook de warmste vereersters en de beste beloonsters en zij kunnen met één lonk uit haar oogen den sportman en den triomfator meer geluk brengen dan twintig huldigingscomité's, dan dertig lauwerkransen en dan veertig feestmaaltijden dat vermogen te doen.

Gelukkig degeen, die uit zijn sportieve herinneringen hiervan kan meepraten!

Zondag j.l. werd ter gelegenheid van de ingebruikneming van de 2de 9 holes van de Utrechtsche Golfclub „De Pan“ een wedstrijd gehouden tusschen Amateurs en Profs. Op onze foto ziet men den Heer P. Witte (Profs) in een moeilijke positie. Geheel links ziet men Jhr. Roëll (Amateurs) en daarnaast Monk (Profs). (Foto Polygoon)